

Motivatsioonikiri Eesti Üliõpilaskondade Liidu asejuhi kohale

Kristel Jakobson

Üliõpilasliikumine Eestis on uue ajastu lävel. Sügisest jõustub uus [Kõrgharidusseadus](#). Juba mitu nädalat oleme elanud teadmises, et tuleb (ja ka tuli) uus valitsus. Nii teadusekui ka kõrghariduse rahastus on üle mitmete aastate taas meediapildis. On aeg arutleda nendel teemadel ning seista tudengite heaolu eest, et jätkuks ning areneks üliõpilaselu üle-Eestiliselt.

Nendes oludes pean ma eelkõige tähtsaks koostööd. Eesti Üliõpilaskondade Liidu juhatuses asejuhina näen oma rolli Eesti üliõpilasmaastikul tegutsevate üliõpilasesinduste heade omavaheliste sidemete säilitamisel ja edendamisel. Eesti Üliõpilaskondade Liidu eduka toimimise üheks aluseks saab kindlasti pidada hästi funktsioneerivaid esindusi, EÜLi liikmeid.

Samuti on oluline esile tuua ja kursis olla erinevate esinduste probleemide ja käekäikudega. Näiteks on viimasel ajal tajutud mitmes esinduses kommunikatsiooniprobleeme tudengkonnaga, samuti valmistab peavalu kohati ka esinduste jätkusuutlikkus ning tudengite värbamine ning liituma kutsumine. Need on just need kohad, kus EÜL saab täita oma funktsiooni kokkusaamise ja ideede vahetamise platvormina luues ühise ruumi lahenduste otsimiseks. Olen arvamusel, et aruteludes peituvad lahendused, mille peale omaette ei tulda. Probleemid on sageli sarnased ning mõtteid, ideid, lahendusi aga ka muresid jagades leitakse tihti koostöökohti ning häid praktikaid edasi liikumiseks.

Üliõpilaspoliitikat, -liikumist ja -aktivismi varjutavad meie ajal mitmed trendid ja asjaolud. Maailm, milles oleme end leidnud, tekitab mitmesuguseid arvamusi ning emotsioone paljudes, kuid see on reaalsus, milles peame opereerima, otsuseid tegema ja üliõpilaste huvide eest seisma.

Nõustun laias plaanis eelmise juhatuse tehtuga ning pean oluliseks sarnaste teemade jätkamist, kuid kindlasti esindan ka natuke uue hingamise toomist, kuna pean nentima, et laialdane eelnev konkreetne kokkupuude EÜL-ga mul puudub. Suhtlus hetkel esinduste vahel tundub siiski toimivat võrdlemisi kenasti nagu saan seda väita oma esinduse tausta põhjal ning olles suhelnud teiste esinduste esindajatega.

Pean oluliseks välja tuua ka, et juba õpilasesinduste tasandil adusin, et ülikooli elu on täiesti erinev gümnaasiumis toimuvast. Kui seda kolm aastat tagasi ise läbi elasin - kolimist Tallinnast Tartusse, gümnaasiumist ülikooli - mõistsin, et tegelikult on ka seal valdkonnas hämmastavalt palju võimalik teha, et antud teema päevakorda tuua. Leian, et hetke olukord, mil kesk- ja kõrgharidus teineteisest mööda kõnnivad, vahel lausa erinevatel radadel, on ohtlik ega soodusta kõrghariduse omandamist laiemas pildis. Olen arvamusel, et igal noorel (ja ka elu näinud kaasteelisel) peab olema õigus kõrghariduse

omandamisele. Eesti on piisavalt väike riik, et jõuda võimalikult laia protsendini elanikkonnast ka kõrghariduse vahendusel. Ainult nõnda saab ülikool panustada ühiskonna edukasse toimimisse.

Kõrghariduse väärtustamine on samuti aktuaalne küsimus, mida arvan, et ka EÜL peaks laiemalt lähiaastatel päevakorda tooma. Tudengeid väärtustatakse eri kõrgkoolides eri määral, vahel eristatakse isegi ühe ülikooli sees mitmel eri moel üht erilist (unustatud) üliõpilase varianti - doktoranti. Kuidas peaks doktorantuur olema korraldatud ning kuidas tagada doktorantide hinnatus Eesti ühiskonnas laiemalt, on küsimus, mida samuti pean oluliseks aruteluteemaks lähiaastatel, eriti viimaste aegade arengute valguses.

EÜLi asejuhina olen seismas kirjeldatud teemade eest, kuid kindlasti leiavad minuni tee ka muud jooksvad aktuaalsed ning tudengkonnale olulised teemad muutmaks üliõpilaselu veelgi paremaks.